

Vtedy mnohí zo Židov, ktorí prišli k Márii a videli, čo učinil, uverili v Neho,...

Boh ľudom – a čo človek?

Iste mnohí poznáme príbeh o „Vzkriesení Lazárovom“ Pre obnovu pamäte je dobre si ho celý prečítať v ev.Jn.11.kap. Upríamime pozornosť na verše 3 a 4 z 11.kapitoly :

„I poslali tie sestry k Ježišovi s odkazom: Pane, ajhľa, ten, ktorého miluješ, je nemocný. Keď to Ježiš počul, povedal: Tá nemoc nie je na smrť, ale pre slávu Božiu, aby oslávený bol ňou Syn Boží.“

Trojica veriacich, dve sestry a jeden brat. Muž v čase Ježiša Krista bol veľmi potrebný v rodine. Bol v rozhodujúcej miere tým, ktorý zabezpečoval živobytie pre rodinu. Žili spolu a iste sa navzájom potrebovali. Choroba muža Lazára, ktorá vstúpila do ich rodinného chodu iste nebola ničím príjemným. Choroba dokonca sa ukončila smrťou a pohrebom.

Takéto alebo podobné životné udalosti poznáme, možno sme ich zažili na vlastnej koži. Zvyčajne človek urobí všetko pre ochranu toho postihnutého a u veriacich je samozrejmosťou, že tieto udalosti sú sprevádzané úprimnými modlitbami a prosbami. Pristupuje sa k všetkým možnostiam v rámci ľudskej pomoci, lekárskej a medicínskej. Nakoniec keď sa choroba ukončí smrťou, príde obyčajne na rad aj otázka: „Prečo, prečo Pane Bože?“ Niekedy máme pádnu odpoveď inokedy nenachádzame dostatočnú, alebo uspokojivú odpoveď. Otázka sa s nami vlečie aj dlhší čas. V prípade Lazára a jeho sestier, dá sa povedať v poučnom prípade, všetky tieto otázky dostávajú pomerne rýchly spád a odpoveď. Pisateľ tohto odseku evanjelia – vedený Duchom svätým nám dáva na samom začiatok príbehu tušenie odpovedi a možného vysvetlenia, prečo sa to vôbec stalo a aký význam táto celá udalosť mala.....**ale pre slávu Božiu, aby oslávený bol ňou Syn Boží.“**

Má teda sláva Božia a Božieho Syna tak veľkú cenu a výsadu vo vesmíre pre samotného Boha a nakoniec pre i človeka? Ak to sám Pán tak formuluje a dokonca celý príbeh tým smerom riadi tak som presvedčený, že to je iste veľmi dobré a užitočné. Uvedomme si to a rozhodnime sa samy či taký spôsob života prijímame. Zvážme a rozhodnime sa.

Veriaca rodina, Lazárova rodina vkladala nádej do svojho Spasiteľa a Pána. Predpokladáme, že iste urobili všetko čo bolo v ich silách a možnostiach, aby Lazár žil. Nádej a viera, ktorú prezentujú tie dve sestry svojim konaním osvedčujú dve zložky myslenia a konania. Jednu okamžitú telesnú, aby žil Lazár a druhú, ktorá smerovala do večnosti. Toto celkom jasne vplývalo na ich život. Malo rozhodujúci vplyv na ich konanie v rôznych životných situáciách. Na tom základe stál pevne aj ich život. V smútku a v bolesti nad stratou brata ich táto viera niesla a pomáhala im žiť a konať.

Vžime sa do ich situácie obracajú sa na Toho v ktorého dúfajú a veria, že pomôže. Pomoc však neprišla - brata musia pochovať, výsledok dopredu nepoznali. Nie, nepoznali tak ako ho my dnes poznáme z prečítaného textu. Keď si to uvedomíme tak môžeme prejsť nad celou situáciou a udalosťou s celkom inými pocitmi a iným pohľadom. Ak sa zahlbíme do ich stavu a konania môže nám to dať viac. Viac keď sa na celú situáciu dívame s celkovým nadhľadom, ale aj to keď sa zamyslíme nad jednotlivými detailmi. Toto možno v prvej chvíli nepostrehli ani tí čo mali priamu účasť na tejto udalosti. Neskorší pisateľ Ján zrejme to postrehol a preto nám celú udalosť pod vedením Ducha svätého aj v takom slovnom slede popisuje, ako ju poznáme.

Ježiš Kristus – Boh, túto rodinu miloval. Miloval nie len ich, ale všetkých okolo seba a miluje ľudí až po dnešok. Toto všetko preukázal svojou veľkou obetou a vykúpením, ale nie iba tým. Osvedčuje nám to doslovne aj prečítaný text. Osvedčujú nám to aj väčšie či menšie skutky lásky, ktoré konal Pán Ježiš a koná. Je to ako živá reč k nám a pre náš duchovný úžitok a rast až po dnešok. Prosme Pána, aby sme mu dobre porozumeli. Celý tento príbeh priam zapadá do výroku ap. Pavla v 1. liste Korintským 4:9 :

„Lebo tak sa mi zdá, že nám, apoštolom, vykázal Boh posledné miesto ako odsúdený na smrť; ved' sme sa stali divadlom svetu, aj anjelom aj ľudom.“ A ešte aj v Židom 10:33 **„raz hanobení, raz sužovaní boli ste (svetu) divadlom, inokedy ste spolúčtili s tými, ktorých stihlo to isté.“**

Pán nám predvádza svoju vôľu, svoju lásku na udalostiach, ktoré sa dotýkajú priamo nás, ale aj na udalostiach, na ktorých neberieme priamu účasť, ale sme akoby iba divákmi tej ktorej udalosti. Ako vidíme Ježiš Kristus má celú túto udalosť pevne v rukách povedali by sme vo svojej réžii a koná s prehľadom na svoju slávu a na úžitok vo viere pre ľudí. Vie čo ide robiť, aký sleduje cieľ a výsledok. Toto je niečo Božie a neopakovateľné. Sám presadzuje svoju všemohúcu moc s láskou a pritom zachováva človeku jeho slobodné a zodpovedné konanie a rozhodovanie. Nielenže upevnil vieru svojich apoštolov. Vieru v rodine Lazárovej, ale dáva aj vieru mnohým prítomným, ktorí od tejto udalosti odchádzajú ako tí, ktorí uverili v Neho. Ich viera v Ježiša Krista ich mení. Verím, že tak ako ja, sú a boli mnohí touto udalosťou duchovne obohatení.

Veľkolepá scéna, ale na čom všetkom spočívala.

Bola to láska – láska Božia k ľudom a láska ľudí k Bohu. Táto krásna opätovaná a živá láska píše tento príbeh. Láska, ktorá však bola založená aj na bolesti a utrpení. Rozhodne, že to začalo vierou a prerástlo v dôveru v Ježiša Krista. Táto celá scéna sa odohráva pod Božou kontrolou a pod Božím riadením, avšak zachováva slobodnú vôľu u človeka to chcem zdôrazniť. Človek tiež nesie tu svoj podiel zodpovednosti. Také niečo dokáže iba sám Pán a Boh. Je tu v takej miere Božie vyvolenie, povolanie, alebo predurčenie, že to môže z neho iba obdivovať, ale mu ľudským rozumom celkom neporozumieme. A preto je tu Boh - v konečnom dôsledku oslávený. Človek nezostáva bez odmeny, bez radosti neobdarovaný, alebo ochudobnený. Naopak zažíva radosť a spokojnosť, blahoslavenstvo pri Bohu a s Bohom. Za taký výsledok sa treba modliť a po ňom zo srdca túžiť.

Tu si môžeme uvedomiť, že Pán Boh i nám dal určitú možnosť, aby sme niečo, alebo niekoho pre istý cieľ predurčili, vyvolili a povolali, ale vieme ako to obyčajne končí. Niekedy sme to s Božou pomocou urobili dobre a správne, ale často v našej sile a s našim rozhľadom to končí neslávne. Teda my tieto atribúty aj chápeme, ale iba do tej miery ako ich ovládame. Boh ich ovláda so svojho postavenia všemohúcnosti, vševedúcnosti takže my Jemu v týchto postulátoch iba čosi porozumieme. Toľko koľko nám je dané Pánom. Istota, že ich Boh má a že ich použije na svoju slávu a človeku na prospech a s láskou bez obmedzenia ľudskej slobodnej vôle to nám ukazuje aj tento príbeh s Lazárom. A to je niečo fascinujúce.

Ježiš miloval rodinu Lazárovu, a oni milovali Ježiša Krista. Pán sa neponáhľal ušetriť ich od bolesti a smútku, ktorý ich momentálne čaká pri prežívaní celého príbehu. Počne to chorobou, nádejou a konaním, končí smrťou a pohrebom. To všetko sprevádzané citovými prejavmi. Toto si dve sestry a Lazár museli pekne krásne „odskákať do bodky a rozuzlenia“, aby nakoniec, bol oslávený Boh a oni i ďalší z toho mali obrovskú radosť a upevnenú vieru. Prečo sa to tak udialo? Lebo Všemohúci to tak videl za dobre pre svoju slávu a ako dobrí a potrebný duchovný dar pre človeka. Pre človeka, ktorý sa láskou a dôverou sa vinie k Bohu. Pre človeka, ktorý je do tohto stavu zmierenia a vykúpenia povolaný a ktorý na toto volanie odpovie kladne so všetkou vážnosťou a úprimnosťou aj kladne odpovedal. Niektorí z nich boli tí ktorí po tejto udalosti odišli ako tí „čo uverili v Ježiša Krista pre tento zázrak – vzkriesenie Lazára.“ V žíme sa do situácie, že konečný výsledok títo zúčastnení nepoznali. Boh ho vedel a v spolupráci s ľuďmi, ktorí ho milujú, ktorí radi vykonávajú vôľu svojho milujúceho Otca. S láskou konajú to čo vnímajú, že je to Božia vôľa a tým i žijú. Apoštol Pavel neskôr o takéto udalosti hodnotí takto :

„A my vieme, že milujúcim Boha, povolaným podľa rady (Božej), všetky veci slúžia na dobro.“ Rímskym 8:28

Zo skúsenosti však vieme, že ľahšie sa to hovorí a ťažšie prežíva najmä na vlastnej koži. Ale v takejto situácii boli aj dve sestry, ktoré prežili chorobu a smrť brata, ba zariadili aj pohreb. Myslím si, že by sme Pána Ježiša privítali aj s väčšími výčitkami, ako len takými aké vyriekla Mária. Možno ne ráz na svojich kolenách a v smútku, bolesti kladieme Pánovi nie len otázku, ale aj výčitku :

Prečo Pane? Prečo to práve mne? Prečo to práve až tak ťažké musí byť práve pre mňa? Snáď to poznáme. Možno až veľmi dôverne. S odpoveďou a finálnym koncom, ako ho poznáme z nášho príbehu by sme sa veľmi uspokojili.

V tomto príbehu vidíme naplnenie aj týchto slov Písma :

„...lebo koho miluje Pán, toho prísne vychováva, a šľahá každého, koho prijíma za syna.“ Židom 12:6.

Majme toto na pamäti. Náš príbeh tu na zemi nemusí končiť, alebo nekončí tak ako príbeh dvoch sestier a jedného brata. Lenže keď sa s dôverou pozeráme na dimenziu večnosti na ktorú mala upretú myseľ aj jedna zo sestier :

„Marta mu odpovedala: Viem, že vstane pri vzkriesení v posledný deň. Riekol jej Ježiš: Ja som vzkriesenie a život - kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie, a nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa. Či veríš tomu? Povedala Mu: Áno, Pane, ja som uverila, že Ty si Kristus, Syn Boží, ktorý mal prísť na svet.“ verše 24 – 27.

Toto je to, čo z tohto príbehu je nadčasové, večné. Večne platná pravda a uistenie aj pre nás. Naša poslušná služba v láske k Pánovi má odmysliteľne večne platné a naplňujúce sa zaslúbenie Ježiša Krista, kto žije a verí v Neho má život večný s Ním. Toto poznanie dáva vytrvalosť viery a dôveru. Toto poznanie dáva istotu v slová Ježiša Krista a to, že sa naplnenia do poslednej bodky. K tomu pridajme svoje modlitby a túžby, tomu podriadiť naše životné ciele a zmysel života. Amen. /zam/

Jeho, iba Jeho nechaj pôsobiť a podľa Jeho rady, lebo On je tým vševediacim Vládcom a preto sa veci vyvinú tak, že sa budeš diviť, ako sa zázračne dokonajú diela, ktoré ti spôsobovali starosti. *Paul Gerhardt*